

xốp sẽ cho gọi Lisa, và khi ấy tôi hy vọng Lisa sẽ nói hết. Lời khai của Lisa được coi là đặc biệt quan trọng.

— Tôi không thể cho người ngoài biết rõ đời tư ngày trước của tôi, đời tư mà tôi muốn chôn trong dĩ vãng, sống để dạ, chết đem đi. Đại tá, hoặc thiếu tướng Luy xốp, hoặc ai nữa, cũng không làm tôi thay đổi ý định. Như tôi đã thưa với đại tá, tôi thề rồi, tôi thà chết không bao giờ xóa bỏ.

— Lisa đừng ngoan cố như vậy. Vì ngoan cố như vậy sẽ mang lại hậu quả không hay.

— Đại tá làm như tôi là kẻ bị tình nghi đang bị nhân viên công an thẩm cung.

Bun vịch cười gằn một cách đại dột.

— Cũng gằn như thế. Lisa đang bị tình nghi. Trung ương đòi tôi mở cuộc điều tra sâu rộng về Lisa. Nếu Lisa thiếu thành thật, tôi sợ không còn cách nào cứu nổi.

Nói do ạn, hần lững thững mở cửa ra ngoài.

Tiếng xe hơi rú lên, rồi chìm vào ánh nắng mặt trời buổi sáng. Lisa có cảm tưởng như đang sa lầy trên bãi cát rộng mênh mông, càng quấy mình càng lún sâu xuống.

Bun vịch chưa phảng ra tung tích của nàng. Song với thời gian, hần sẽ tìm ra.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ, Lisa không để ý đến tiếng giày bước lên thềm. Đến khi nghe tiếng gọi, nàng mới ngoảnh lại.

Khách mới tới là đại tá Sisumang.

Lisa nhìn Sisumang, miệng mím lại một cách buồn bã. Năm ngón tay thon bọ của Bun vịch còn in trên má.

Sisumang cất tiếng :
— Đã xảy ra chuyện gì thế ?

Lisa thở dài, chua xót :
— Thôi, tôi chẳng muốn nhắc lại làm gì. Nhắc lại chỉ thêm phiền, vì việc này không liên quan đến đại tá, là đại tá cũng không thể giúp tôi.

Sisumang nói một hồi :
— Sao lại không thể giúp Lisa ? Lisa nói đi. A, cái vết tay trên má ? Tại sao ? Ai hành hung Lisa ? Nói đi, tôi sẽ đối phó.

Lisa òa khóc.
Sisumang đứng lặng, cổ nén xúc cảm. Giờ lâu, người hầu gái mới buột ra trong nước mắt :
— Đại tá Bun vịch.

Tưởng nghe lầm, Sisumang lặp lại :
— Ai ? Đại tá Bun vịch ư ?
— Vâng, chính đại tá Bun vịch. Chung quy cũng vì bà Mòna, vì... Nếu biết sự thế thế này, tôi đã ở lại Mạc tư khoa, không xuất ngoại để rước hậu quả đau đớn vào thân.

— Lisa nói gì tôi không hiểu. Việc gì mà liên quan đến bà Mòna, và liên quan đến... tôi ?

— Chẳng qua vì đại tá hứa hôn với bà Mòna nên mới ra nông nỗi. Bà Mòna muốn tình chuyện trăm năm với ông nhưng gặp trở ngại.

Sisumang hỏi dồn :
— Trở ngại như thế nào ?

Lisa chấp tay xá :
— Thôi, đại tá tha cho. Tôi không dám nói. Người ta sẽ giết tôi chết.

Sisumang thét, giọng căm hờn :

— Á, phải rồi, Bun vich, thắng Bun vich khôn nạn.

Nhìn cặp mắt đỏ ngầu của Sisumang, người hầu gái kiêm nhân viên CIA biết là kế hoạch sắp thành công. Nàng bèn đổ thêm dầu vào lửa :

— Bun vich vừa ra khỏi thì đại tá đến. Bun vich tra khảo tôi đêm qua bà Mòna đi đâu. Tôi nói dối là bà nghỉ trong phòng hắc không tin. Hắc nói là đại tá đã dẫn bà Mòna vào khu vực Đỏ. Hắc yêu cầu tôi làm nhân chứng để đưa đại tá ra tòa án quân sự về tội vi phạm kỷ luật của Trung tâm. Tôi từ chối, hắc bèn hành hung.

Sisumang nghiêng rặng :

— Lisa cứ nói thẳng cho hắc biết rằng đêm qua Mòna đi chơi với tôi, và tôi đã mời Mòna vào khu vực cấm.

— Trời ơi, hắc sẽ báo cáo với thượng cấp.

— Hắc không dám đâu,

— Dầu sao tôi cũng kinh nể đại tá hơn hắc.

— Hắc nói gì đến tôi không ?

— Xin đại tá tha lỗi. Tôi không thể thuật lại, sợ xảy ra hiềm khích. Thú thật là tôi không ngờ Bun vich lại can tâu, ráo máng đến thế.

Sisumang giục :

— Lisa cứ nói, tôi sẽ che chở.

Lisa đáp :

— Bun vich dặn cẩn thận rồi. Hắc cho biết nếu tôi bép xép với bất cứ ai, nhất là với đại tá thì sẽ cho nhân viên bắt giam, rồi đem bắn bỏ, vứt xác cho chim kền kền rỉa thịt. Đề phòng, hắc đã cho khoá gác ngoài cửa. Đại tá thấy không ?

Lisa chỉ một quân nhân đứng lảng vảng ngoài

xa. Sisumang nhún vai, giọng gay gắt thêm :

— Đề tôi trị tội hắc cho. Lisa đừng ngại. Bun vich còn nói xấu gì tôi nữa không ?

— Bun vich hăm dọa nội ngày nay sẽ làm tờ trình. Trình với ai thì tôi không biết. Tuy nhiên Bun vich lại nói là sẽ bỏ qua nội vụ nếu bà Mòna không nhận lời kết hôn với đại tá.

— Đề rồi Mòna sẽ làm vợ hắc... Hừ, đồ chó má...

— Thưa, đúng vậy. Bun vich yêu thầm, nhờ trộm bác sĩ Mòna từ hồi ở Hà-nội. Hồi ấy, hắc đã có cử chỉ khiếm nhã, và bà Mòna đã thắng tay cự tuyệt.

— Mòna đã cự tuyệt hắc rồi ư ?

— Thưa. Bun vich định làm hôn thi bà Mòna mắng như tát nước vào mặt. Sau đó, Bun vich nổi đóa, đe dọa sẽ bắt luôn cả bà Mòna.

— Hừ, trừ phi hắc là trời con.

— Thưa, Bun vich cũng nói hắc là trời con, muốn làm gì cũng được. Hắc đã dùng lời lẽ lỗ mãng đối với đại tá, lại còn...

— Hắc đòi bắt cả tôi nữa phải không ?

— Thưa không. Hắc chỉ nói là đại tá yếu như sên, búng nhẹ là ngã, bắn súng thì cách một tấc cũng trật lất.

— Lần nay, hắc biết tay tôi.

— Theo chỗ tôi biết, Bun vich có nhiều thế lực ở Mạc tư khoa. Trong quá khứ, hắc phạm lỗi nhiều lần mà không hề bị trừng phạt. Đại tá đứng nóng nảy trong lúc này, Bun vich không phải hạng xoàng. Nhún nhường là thượng sách. Tránh voi không xấu mặt đâu, đại tá.

— Cảm ơn Eisa đã hết lời khuyên giải. Nhưng tôi đã tới lúc không lùi được nữa. Tôi sẽ đích thân cho hẳn thấy tôi yếu như sên, và bản súng trật lất trong vòng một tấc.

— Tôi van đại tá.

Sisumang lăm li tiến lại điện thoại.

Hắn nhắc lên, gọi cho Thu Thu.

∴

Nhắc thấy Mimi, Thu Thu lại giả vờ cúi xuống đồng hồ sơ dầy cộm.

Từ sáng đến giờ, nàng đã dở hàng trăm lần những trang giấy trước mặt mà không hiểu hết gì hết. Đây là bản khảo luận của bác sĩ H. về công trình nghiên cứu Tia sáng Giết người. Bên cạnh mỗi trang, bác sĩ H. viết chỉ chít những hàng chữ li ti. Nhiệm vụ của nàng là đọc lại những hàng chữ viết thảo, trước khi tiếp tục công cuộc bỏ dở.

Lần đầu trong đời, Thu Thu phải làm việc bàn giấy, một việc phiền toái, nhức óc mà nàng ghét cay, ghét đắng. Ghét của nào, trời trao của ấy, lần này nàng phải làm một việc phiền toái và nhức óc gấp trăm lần...

Đối diện nàng, ly cà phê đã cạn gần hết.

Càng uống cà phê, nàng càng thấy tâm trí rối beng. Hồi ở Sài Gòn, theo lệnh ông tổng giám đốc, nàng đã học lớp huấn luyện đặc biệt về vật lý cao cấp, song đứng trước mở tài liệu móng lung của bác sĩ H., số vốn kiến thức của Thu Thu trở thành vô dụng.

Vả lại, nàng không cần hiểu nghĩa những tài liệu của bác sĩ H. Việc giải thích dành cho các nhà khoa học ở Sài Gòn. Nhiệm vụ của nàng là chiêm

đoạt tài liệu. Ông Hoàng đã ra lệnh cho nàng hành động cấp tốc. Nội đêm nay, nàng phải hoàn thành kế hoạch.

I-van, nhân viên cao cấp Smerch, quen thân Miona, sắp tới Trung tâm KX. Thu Thu phải hoàn thành kế hoạch trước khi I-van tới. Nàng có thể đánh lừa bọn quân nhân đại gái, xa nhà đã lâu, song không thể đánh lừa một y sĩ chuyên môn, kiêm nhân viên Phản gián già dặn. Chỉ cần liếc qua I-van sẽ biết nàng không phải là Miona bằng xương, bằng thịt.

Ruột gan Thu Thu nóng như lửa đốt.

Nàng vén tay áo xem giờ. Cái đồng hồ vàng xinh xắn vẫn chạy êm ái.

Nàng chỉ ấn vào nút lên giây là đồng hồ biến thành cái máy ảnh tí hon vô cùng bện nhảy. Nó là kỳ công về kỹ thuật chế tạo máy ảnh của Đức quốc.

Máy ảnh này không khác loại Minox có « mắt thần » là bao, cũng dùng ống kính đặc biệt, có thể chụp không cần đèn, và trong phòng không cần ánh sáng. Máy Minox — loại nhỏ nhất và tinh vi nhất, hiện bán trên thị trường, chụp được 50 tấm ảnh đen, trắng, hoặc 36 tấm ảnh màu trên phim 9 ly rưỡi, còn máy này lại dùng phim rất nhỏ, chưa đầy một li, chụp được một lúc trên một trăm tấm hình.

Ngoài ra, nó còn được trang bị một loại phim riêng, gần giống phim hồng ngoại tuyến chụp hình trong đêm tối.

Thu Thu áp tay xuống bàn, để mắt đồng hồ đối diện với tập hồ sơ. Nàng chăm chú lắng tai nghe.

Ở phòng bên, Mimi, cô gái có sắc đẹp khiêu khích, chằm chọc xác thịt đàn ông, đang cúi đầu trên những con toán dài giảng dạy. Tốt, nhà bác học đẹp trai, đi vắng từ nãy.

Trong phòng, chỉ còn lại mình nàng với xấp tài liệu quý báu. Mỗi lần, nàng chụp được hai trang. Nếu không gặp trở ngại, trong vòng 5 phút, nàng có thể thu hết những bí mật ghê gớm này vào phim nhựa.

Bồ hôi giọt giọt trên trán Thu Thu...

Nàng đặt tài liệu ngay ngắn trên bàn, cách ống ảnh 30 phân. Tách, một tiếng nhỏ, người thính tai cũng không nghe thấy. Một bức ảnh được chụp xong. Nàng giờ qua trang khác.

Bỗng nàng lạnh toát người...

Một tiếng nói huyền bí vang bên tai nàng. Tiếng nói kỳ dị này thường thoảng tới mỗi khi nàng dẫn vào nguy hiểm, tính mạng bị đe dọa.

Nàng vùng đứng dậy.

Sau lưng nàng, dựa lưng vào tủ sắt, là một người đàn bà, miệng cười ngạo nghễ.

Và một họng súng đen ngòm...

Thanh toán đẫm máu

Câu kính, Sisumang dẫn ống điện thoại xuống bàn. Cái máy lặn xuống đất, và rạn làm hai. Sisumang thuận chân đá luôn vào tường. Cái máy vỡ tóe nát thành nhiều mảnh.

Sisumang giận dữ vì điện thoại câm lặng. Hắn không biết rằng Lisa đứng bên đang cười thầm. Dầu muốn, dầu không, gã đại tá Lào si tình mù quáng đã là cứu tinh của hai người. Nhờ hắn, hai nữ điệp viên sẽ đạt được mục đích, và trốn khỏi Trung tâm KX.

Bộ mặt hầm hầm, Sisumang bước ra ngoài. Lisa hỏi, giọng sẵn đón:

— Thưa, đại tá đi gặp bà Mona?

Sisumang lắc đầu:

— Không.

Hắn đứng khựng rồi lầm bầm một mình:

— Lạ thật, giầy nói không bao giờ hỏng mà sáng nay lại hỏng! Lại thăng khôn kiếp Bun vich. Phải cho hắn bài học mới được.

Lisa giả vờ sợ sệt:

— Đại tá định xung đột với Bun vich ư? Nếu